

Forlaget Chataigne fortsætter deres succesfulde udgivelse af Emmanuel Boves romaner, så efter "*Fornemmelsen*" og "*Fælden*" er det blev tur til "*Natlig færd*", som blev skrevet i Algier i 1940'erne.

Det er en særdeles spændende fortælling om en flok franske krigsfanger, der slipper ud af deres fangelejr og søger tilbage til Frankrig. Men de er tvunget til at foretage deres vandringer om natten, så de ikke bliver opdaget.

Fortælleren beretter om, at fangerne bliver fragtet til en lejr, hvor de skal arbejde. Men han ved godt, at han vil forsøge at flygte: "*Jeg var overbevist om, at jeg ikke ville lade den rigtige lejlighed gå fra mig.*" Han er sikker på sig selv, men tøver alligevel da hans helbred svigter. På overfladen er han den hjælpsomme person, der vil hjælpe sine kammerater, men inderst inde er han grebet af en permanent uro.

Fangerne får fat i et kort over det sydlige Tyskland, så de kan finde vej. En plan for flugten bliver lagt, men ikke uden besvær. Fortælleren noterer: "*Jeg havde godt nok i begyndelsen forsøgt at få mine kammerater til at forholde sig til virkeligheden. Men det kunne jeg godt have sparet mig. De var ude af stand til at forestille sig en flugt*

uden mystik og spænding." Flugten går i vasken, og fortælleren betegner dem som en flok børn, der mangler den kolde beslutsomhed.

Men heldet er alligevel med dem, da de bliver forflyttet til en større villa for at hjælpe med til et specielt arbejde med at bygge en jernbane. Fortælleren får en særlig stilling, da han taler tysk og kan kommunikere med ledelsen. Fortælleren svinger mellem fortvivlelse og opgiveness, til han får en plan for flugt klar. Det vil være meget nemmere her, men det kræver samarbejde mellem fangerne. Fortælleren er kynisk og begynder langsomt at bearbejde sin kammerater for at få dem med. Der bruges lang tid på at diskutere for og imod fortællerens plan, og den falder først i hak, da fortælleren påtager sig at afvæbne vagterne, mens de andre sørger for en flugtvej.

Det bliver en blodig omgang, men de kommer ud. Vi følger dem nu på deres vandringer om natten, deres kvaler og sammenstød. De skulle kunne klare det på et par uger, men de holder ikke alle til det. På et tidspunkt tænker fortælleren: *"at hvor usædvanlige vores oplevelser end var, så var vi fremmede i forhold til hinanden."*

Fortælleren bliver på et tidspunkt alene: *"Jeg tror ikke, det ville have været muligt at opleve en større følelse af angst. I det almindelige liv kan man ikke forestille sig noget værre end at blive forfulgt om natten, en vinternat, gennem gader i en by man ikke kender. Hvor skal man gå hen? Hvad skal man gøre? Når man kommer ud fra et oplyst sted, kan man et øjeblik ingenting se. Den aften blev dette øjeblik forlænget i det uendelige."*

Emmanuel Bove skriver virkelig godt, han giver os en række klart tegnede personer og en fortællestil der virker præcis og uden nåde. Fortælleren får vi indirekte vendt på kryds og tværs gennem hans beretning. Måske er han ikke en positiv person, måske lider han af storhedsvanvid og forfølgelsesvanvid på samme tid, men han har dog også tendens til at ville forsvare den svage.

Det er en medrivende skildring, hvor vi drives videre i spænding over hvad der vil ske, men ofte bremses der op for at vi kan få belyst personernes karakter og

drivkraft gennem omhyggelige og præcise beskrivelser.

En god og usædvanlig bog, flot oversat af Anna Højgaard Andersen og Hardy Andersen

Jens Peder Weibrecht

Hals, april 2020